

La moneda del capellà cantant ve i cantant se'n va ...

Aquesta manera de diure vol significar, clarament, que la moneda així com ve, en la mateixa manera, o amb la mateixa facilitat, se'n va. Aquest proverbi com tants altres, amb el passar del temps, ha perdut en tot o en part el significat originari.

Per això no és estat fàcil trobar-lo, perquè després de tants anys cadaú se l'arranja o l'interpreta a la manera que creu millor.

En aquesta recerca tantes só estades les respostes. Una però, a pareixer meu i no sols meu, crec que sigui aquella que més dóna significat a aquest proverbi.

Perquè la moneda del capellà cantant ve i cantant se'n va?

Perquè les misses eren cantades? Pot ésser que també això hagi contribuït a la formació de aquest proverbi, però lo fet curiós és un altre.

Anys enrera, durant la missa, al moment de l'ofertori, lo sagristà no passava, per demanar les ofertes, amb una corbuleta o amb un cest: passava amb un bòtul o, encara millor, amb una safata de metall. Les ofertes o la moneda que la gent hi posava, no eren, temps enrera, de paper; eren generalment sous de metall: escuts o francs. I, doncs, quan la gent posava aqueixes ofertes a la safata o al bòtul, los sous començaven a fer remor, i lo sagristà, així com siguiava fent lo giro entre la gent, feva moure la safata en manera que tots se donessi compte que estava arribant i així preparaessin los menuts.

Aquest so, doncs, o si volem, aquest cant de la moneda a dins de la safata veniva i anava.

En conclusió podem citar altres dos proverbis que tenen un certa rela-

ció amb aquell que havem vist.

El primer més que un proverbi és una maledieció: que vagis com la mala moneda; o dit en forma de precativa: no vagi ningú com la mala moneda.

L'altre diu: sense moneda no se canta missa.